

maig 2009

LA GESPA TEATRE

presenta

*Fidelitat us serà demanada
i un cant-nebel a tota defallença,
com no hi ha sal per guardar les paraules
sinó els llavis dels fills i els vostres versos.*

© Gemma JORDA MASSON, 2009

ELS LLAVIS CLOSOS

(adaptació per al teatre de textos de M. Àngels Anglada)

*"Et deixaré, si vols, la veu
mentre tu tens els llavis closos."*

Els llavis closos

*Una obra teatral de Gespa amb textos de les tres
novel·les fonamentals de Maria Àngels Anglada i
alguns dels seus versos més significatius.*

*Un homenatge a l'autora en el desè aniversari de la
seva mort.*

Mª Àngels Anglada

Maria Àngels Anglada va néixer a Vic el 9 de març de 1930 i va morir a Figueres el 23 d'abril de 1999. Enguany recordem que ja fa deu anys de la seva mort i la volem homenatjar. L'agrupació teatral La Gespa, de Palamós, ho fa amb *Els llavis closos*, una adaptació per al teatre de materials de les tres grans peces narratives de l'escriptora: *Les Closes*, *El violí d'Auschwitz* i *Quadern d'Aram*, a més d'alguns dels seus poemes. Unes i altres s'adiuen amb el missatge que *Els llavis closos* vol expressar: l'obra angladiana ha donat la veu a aquells que no la podien fer sentir. Així, veurem en escena la Dolors Canals acusada injustament de la mort del seu marit, ens adonarem del patiment del lutier Daniel a qui la música permet de sobreviure en un camp de concentració, acompanyarem el jove Aram i la seva mare que es salven de l'extermini armeni.

Els llavis closos té el propòsit d'acostar l'espectador a l'obra de Maria Àngels Anglada a través dels seus textos. I els textos d'Anglada són plens de les grans inquietuds que ens preocupen i ens ocupen a tots nosaltres, avui i sempre. Des de *Les Closes*, premi Josep Pla de l'any 1978, fins a *Quadern d'Aram*, darrera novel·la publicada per l'autora dos anys abans de morir, l'any 1997, i entre l'una i l'altra *El violí d'Auschwitz*, totes tres novel·les tenen un tret en comú: el clam contra la injustícia i la barbàrie. Totes tres novel·les són les més conegudes, llegides i vives de l'autora. I, com que l'obra d'Anglada és de les més coherents de la literatura catalana, a *Els llavis closos* hi trobarem també alguns dels poemes que expressen els sentiments de l'autora que va fer bona aquella sentència de l'escriptor llatí Terenci: res del que és humà no m'és aliè.

Maria Àngels Anglada va deixar la seva veu a aquells que no en tenien o a aquells a qui se'ls havia prohibit. Anglada ens ha deixat la seva veu a tots nosaltres per sempre. Res millor que l'escenari d'un teatre per escoltar la seva veu a través dels seus personatges.

Mariàngela Vilallonga
Catedràtica de Filologia Llatina
Directora de la Càtedra M. Àngels Anglada
Universitat de Girona/Diputació de Girona

L'Higrophorus poetarum

No m'envegeu la cistella mig plena i flairosa de bosc ara que gràcies als amics de La Gespa de Palamós m'autoimposo recordar l'escriptora M. Àngels Anglada i m'adono, i gairebé m'espanta, de la quantitat d'anys que fa que els seus mots, els seus versos i, m'atreviria a dir la seva presència, m'acompanyen. La primera vegada a Figueres en un espectacle dedicat als *Fruits Saborosos* de Carner, que fa anys que recito per aquests móns. Ella és entre el públic i, en acabar, la seva modèstia, el seu agraïment, m'emocionen.

Anys després, una adaptació pel cinema feta per en Toni Martí i el seu equip de la narració de l'escriptora: *"Catalunya Express: Piero"*, em fa endinsar-me en la seva narrativa i el llibre *Nit de 1911* es torna un d'aquells volums de capçalera que rellegeixo i regalo.

Amb ella fa molts anys que camino sota els pins, les alzines, els roures, des que la Càtedra Maria Àngels Anglada inicia una ruta literària pels Aiguamolls de l'Empordà amb fragments de "Les Closes" i d'alguns poemes que m'acompanyen per entre un paisatge viscut i compartit en totes les èpoques de l'any i amb totes les inclemències meteorològiques i miro el sotabosc sense descans. En tots els casos ha estat una experiència única i espio la claror i els remors en el bosc de la vida. I m'adono més que mai que natura i literatura s'assemblen, s'emmirallen i es necessiten.

I finalment, ara fa dos anys, el cicle A Pas de Poetes del Centre Cultural La Mercè em dóna encara una altra excusa i ara són els seus versos, en alguns casos musicats, els que *de tant en tant, si la pluja ve a l'hora, el bosc em lliura a contracor.*

Maria Àngels Anglada és una lliçó constant de senzillesa, compromís, sensibilitat amb l'entorn i saviesa, una flor amagada que floreix una vegada i una altra, tímidament, de sota la pinassa. *De tant en tant.*

Cristina Cervià
Actriu

Intèrpret de la ruta literària "Les Closes" als Aiguamolls de l'Empordà

Maria Àngels Anglada, una autora sensible i compromesa

*“A la rereguarda llunyana, impotent,
sé per què no trobo la mà del poeta,
sé que amb totes dues s’ha de tapar el rostre
-els ulls escruixits, els llavis ben closos.”*

Algunes dades biogràfiques

Vic, 9 de març de 1930 - Figueres, 23 d’abril de 1999.

Des de molt jove participa en certàmens literaris i hi guanya premis i accèssits. Estudia a la Universitat de Barcelona i es llicencia en Filologia Clàssica (1951).

Casada amb Jordi Geli, de Vilamacolum, tenen tres filles: Núria, Rosa i Mariona. Primerament viuen a Barcelona però el 1960 es traslladen a viure a Figueres on farà de professora de grec a l’Institut Ramon Muntaner.

Col·labora amb entitats de caràcter cívic com Òmnium Cultural o el Grup de Defensa del Aiguamolls Empordanesos. Es compromet políticament formant part de l’Assemblea de Catalunya de l’Alt Empordà i de llistes electorals de caràcter catalanista i d’esquerres.

Forma part del Jurat de diversos premis literaris i participa en festivals de poesia com el Gespa-Price o el Festival Internacional de Poesia de Barcelona.

Al llarg de la seva vida col·labora amb múltiples publicacions: El Pont, Canigó, 9País, Reduccions, Hora Nova, Revista de Girona, Empordà Federal, Auriga, Serra d’Or, Punt Diari, 9Nou.

El 1978 guanya el premi Josep Pla amb la novel·la *Les Closes*; el 1985, el premi Lletra d’Or amb *Sandàlies d’escuma*, que mereix també el Premio Nacional de la Crítica; el 1994 obté el guardó La Novel·la de l’Any amb *El violí d’Auschwitz*. El 1994 rep la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya i el 1996, és designada filla adoptiva de Figueres.

Membre de la Secció Filològica de l’Institut d’Estudis Catalans des de 1991, accedeix a la vicepresidència el 1998.

Ha escrit poesia, contes, literatura infantil i juvenil, novel·les, assajos, crítica literària, traduccions del llatí i del grec.

Si voleu llegir les novel·les de referència de Els llavis closos:

Les Closes. Barcelona: Ed. Destino, 2007

El violí d’Auschwitz. Barcelona: Ed. Columna, 2008

Quadern d’Aram. Barcelona: Ed. Edicions 62, 2008

Si voleu saber més coses de Maria Àngels Anglada:

AUTORS DIVERSOS. “*Maria Àngels Anglada, paradís amb poeta*”. Revista de Girona, núm. 199 (març de 2000).

FOGUET, Francesc. M. *Àngels Anglada. Passió per la memòria*. Barcelona: Ed. Pòrtic, 2003

Si voleu consultar a Internet:

Càtedra Maria Àngels Anglada: www3.udg.edu/cmaa/

Quaderndanglada: www.lluisrius.cat/anglada/

Si voleu sentir poemes musicats:

Josep Tero, *Et deixaré la veu*. Picap, 2004

“De vegades, quan veiem tot el que passa al món, ens preguntem què hi fem els poetes, els artistes... Doncs, donar testimoni... Les coses que passen, si no es canten o s’escriuen, s’obliden.”

Els llavis closos

Un homenatge a Maria Àngels Anglada

*“Hem volgut posar la nostra veu
en aquest mots que tu ens llegares,
perquè ressoni del no-res
el crit d’aquells a qui han pres
la veu i les paraules”*

Quan en David Sagrera em plantejà la idea de preparar un espectacle a partir d’un text literari, de seguida vaig pensar en l’obra de Maria Àngels Anglada. I vaig trobar en aquests versos “Et deixaré, si vols, la veu / mentre tu tens els llavis closos” el fil conductor d’una selecció de fragments procedents de *Les Closes*, *El Violí d’Àuschwitz* i *Quadern d’Aram*.

A *Les Closes*, Anglada rescata la memòria de Dolors Canals, una avantpassada acusada injustament de l’assassinat del seu marit i, a través d’ella, un fragment d’història d’aquest país. A *El Violí d’Àuschwitz* i al *Quadern d’Aram* la voluntat de donar veu a les víctimes del poder, transformat en barbàrie, pren una dimensió més general. Anglada, colpida pels conflictes que sacsejaren la humanitat al seu moment (Vietnam, Bòsnia...), decideix escriure sobre els camps d’extermini nazi i sobre el genocidi armeni perquè aprenguem de l’experiència. “Les coses que passen si no es canten o s’escriuen, s’obliden” – diu.

Ens serveixen de transició d’una obra a l’altra uns textos que hem elaborat a partir de les paraules de la pròpia autora, expressades en entrevistes periodístiques, que ens permeten explicar, en el pla de la realitat, allò que la dramatització de les novel·les explicita en el pla de la ficció: el compromís cívic de Maria Àngels Anglada.

El final, construït a partir dels seus versos, alguns dels quals recitats com autèntiques consignes, es transforma en un homenatge a l’autora. L’homenatge que li reten els actors posant veu a la seva obra. La veu que Anglada va deixar als qui van haver de sofrir amb els llavis closos.

Joan Gasull
Autor de l’adaptació

Portar la veu de Maria Àngels Anglada a l'escenari

"Haver assumit el repte d'escriure sobre el genocidi nazi té un preu: no puc oblidar Auschwitz. Sempre dic que admiro els actors no tant perquè es posen dins la pell d'un personatge, sinó perquè saben sortir-ne. Jo, d'Auschwitz, no n'he sortit del tot."

Portar la veu de Maria Àngels Anglada a dalt d'un escenari és, per a un grup de teatre amateur, un repte agosarat. Sovint, sortosament, la il·lusió té més empenta que el seny i aquesta il·lusió és el que ens ha permès d'afrontar amb entusiasme el projecte que us presentem. A alguns de nosaltres ens ha donat, a més, l'oportunitat de descobrir i a d'altres de retrobar l'obra d'aquesta autora, injustament poc coneguda a casa nostra. Els textos de Maria Àngels Anglada, hereus sens dubte de la seva formació clàssica –"també a mi em guiava la ma de Virgili"–, aconsegueixen el difícil equilibri entre l'exquisida bellesa poètica i la voluntat inqüestionable de posar-nos davant de la injustícia i la brutalitat humanes, sense concessions ni espai cap on girar els nostres ulls escruixits.

Per als actors, posar-se en la pell de presoners jueus als camps nazis o d'exiliats armenis ha estat un veritable "tour de force" interpretatiu, però també els ha donat el privilegi d'aprofundir en uns personatges d'una gran càrrega emotiva i, per tant, d'una gran riquesa teatral. En un moment de l'obra l'autora explica que ella no ha pogut sortir mai més d'Auschwitz i que enveja els actors perquè poden sortir del personatge. Nosaltres hem sortit del personatge però no som els mateixos que hi van entrar.

Els actors es mouen en escena en dues zones deliberadament diferenciades: el prosceni i l'interior de l'escenari. Al prosceni, uns personatges del món real -la mateixa escriptora, una periodista i un lector- estableixen un pont entre el públic i l'obra de l'autora, que pren cos a l'interior de l'escenari, sobre unes plataformes que dibuixen esquemàticament els diferents paisatges de la ficció.

En aquesta ocasió, les papallones de l'estrena ens fan pessigolles a l'estómac amb més força que mai. Sabem del cert que no hauríem arribat fins aquí sense l'encoratjament i la col·laboració de moltes persones. Enumerar-les totes seria molt llarg i de ben segur que ens oblidaríem d'algú, però necessàriament hem de fer esment de l'actriu Cristina Cervià, que ens ha fet de padrina i de mestra, i molt especialment, de Mariona i Rosa Geli, filles de Maria Àngels Anglada, que ens han facilitat un material preciós i un recolzament sense escltxes.

Encara no sabem si el nostre agosarament ha anat més enllà de les nostres possibilitats. A vosaltres us tocarà ara decidir-ho. Fins aquí, però, hem fet un camí deliciós, plaent, enriquidor. Ni que només fos per això, pagava la pena de posar-s'hi.

Gràcies, senyora Anglada, per haver-nos obert aquest camí. Moltíssimes gràcies.

L'equip de direcció

Les Closes

“Sortint del poble pel camí dels Tamarius, arribareu al cap d’un quart i mig a les closes, i ja em direu si gaires indrets us somriuen més dolçament, sempre que no us deixeu enganyar pel posat il·lusòriament tranquil d’aquest paratge i espereu que se us entortolligui al cor com una heura de lenta creixença.”

“¿Quina claror -pensava- pot revelar-nos el rostre autèntic dels morts que no hem conegut?. Només l’opacitat una mica translúcida dels objectes i dels papers que en servem, el vidre entelat dels mots d’aquells que els recorden. I així ens cal endevinar el seu gest, com el pas d’un ocell pel moviment de les fosques fulles de l’heura.”

ELS LLAVIS CLOSOS

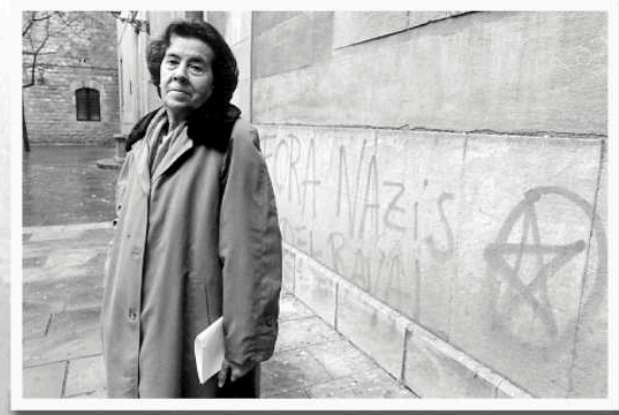
“L’altra cosa que enyoro, Adelaida, és... aquella flaire d’herba de les closes!”

El Violí d'Auschwitz

"Malgrat el somriure forçat del matí i la burla, malgrat els mesos de fred i gana, els blaus dels cops rebuts, les amenaces [...] el seu cor era viu.

Llegí un sentiment semblant als ulls del noi, justament el que acabava de rebre el brutal cop de puny al rostre, i en silenci li va estrènyer la mà, compartint l'amagat, el tímid orgull que no els haguessin convertits en subhomes."

"Espero que no et moris aquí", li va dir a Jacques Stroumsa un vigilant alemany del camp de concentració d'Auschwitz, després de sentir-li a tocar el violí."

Maria Àngels Anglada amb Jacques Stroumsa, el violinista d'Auschwitz, el 1997.
(Fotografia cedida per Carles Torner)

"El meu ara estimat amic Jacques, que va ser violí solista a l'orquestra d'Auschwitz-Birkenau, em va dir un dia que vaig tenir el goig que fos el meu hoste a Figueres: "Us explicaré la història de la meva germana Júlia i en fareu una novel·la".

Quadern d'Aram

"Prou voldria enfonsar molts records més endins del cervell, allà on deuen anar a parar les coses oblidades, voldria enfonsar-ho com les llavors a la terra vermella, però no puc. El temps feliç, els anys de Trebisonda, queden al darrere, ells sí, com les monedes d'or d'un tresor perdut."

*"Tinc aquí, damunt la meua taula,
un xic de terra d'Armènia.
L'amic que me l'ha regalada es pensava
que m'oferia el seu cor -sense imaginar-se
que alhora em donava el dels seus avis.
No en puc separar els ulls -com si hi haguessin arrelat.
Terra porpra. Em pregunto: d'on li ve aquesta vermellor?
Però, amarant-se alhora de vida i de sol,
xopant-se de totes les ferides,
havia d'enrogir per força.
Color de sang, em dic,
terra porpra, de segur, car és Armènia!"*

*Anys 1915-1916 - GENOCIDI DELS ARMENIS
Organitzat des del mateix govern, havent "entrenat"
criminals de dret comú. Són assassinats 1.600.000
armenis de diverses maneres: passats per les armes,
cremats de viu en viu, extenuats per la fam en
caminades pel desert, negats a la Mar Negra. Les noies i
els adolescents més bells són raptats i violats.*

SELECCIÓ MUSICAL a cura de Jordi Carreras

ERIK SATIE (1866-1925)

Gymnopédie n°1.
John Lenehan: piano.
John Harle: saxo soprà.

ANTONIN DVORÁK (1841-1904)

Simfonia n°9 "del Nou Món", 2on moviment.
Columbia Symphony Orchestra, dir. Bruno Walter.

CHRISTOPH W. GLUCK (1714-1787)

Ballet "Don Juan", 3er moviment, andante.
Tafelmusik Orchestra, dir. Bruno Weil

EDWARD ELGAR (1857-1934)

Enigma, 9ª variació: Nimrod.
Philharmonia Orchestra, dir. Giuseppe Sinopoli.

OLIVIER MESSIAEN (1908-1992)

Quartet per a la fi dels temps, 8è moviment.
Luben Yordanoff: violí.
Albert Tetard: violoncel.
Claude Desurmont: clarinet.
Daniel Barenboim: piano

FRANZ SCHUBERT (1797-1828)

Quartet La Mort i la Donzella, 2on moviment, andante.
Arranjament per a orquestra de cordes de Gustav Mahler.
English Chamber Orchestra, dir. Jeffrey Tate.

CÉSAR FRANCK (1822-1890)

Simfonia en re menor, 2on moviment, allegretto.
Berliner Filarmoniker, dir. Carlo Maria Giulini.

EDWARD ELGAR (1857-1934)

Enigma, 1ª variació: l'istesso tempo.
Philharmonia Orchestra, dir. Giuseppe Sinopoli.

ALFONS X EL SAVI (1221-1284)

Instrumental CSM 123.
CSM: Cantigas de Santa Maria.
Hespèrion XX, dir. Jordi Savall.

ARCANGELO CORELLI (1653-1713)

Sonata re menor "La Follia" (fragment)
Sergi Alpiste, violí

"En acabat, la dona em va posar el violí a les mans, el seu. El vaig provar: les cordes em responien tal com jo els demanava, com el fang dòcil a les mans que el modelen. Era una petita meravella.

- Suposo que no té'n voldries pas desprendre?

- Per res del món! -em contestà-. Ni que em morís de gana! És tot el que em queda de la meva família. Sí -continuà-, aquest violí el va fer el meu oncle Daniel, amb les mides dels Stradivarius. No el canviaria per cap!

- És clar, ja ho entenc que el valoris tant.

- Oh no, no ho pots pas entendre. N'hauries de saber tota la història".

REPARTIMENT (per ordre d'aparició)

JORDI MASSONI	Lector.
ÀNGELS DALMAU	Maria Àngels Anglada.
NURI PÉREZ	Dolors Canals, Presonera jueva, Dona.
ELENA BUXEDA	Serafina major, Presonera jueva, Maryk.
AURORA HERNÁNDEZ	Serafina menor, Secretària SS, Àvia Aram.
ISABEL LLAMBRICH	Adelaida, Noia festa nazis, Yanek.
NÚRIA DOMÈNECH	Periodista.
LAURA MONZONIS	Cantant.
MIQUEL MONZONIS	Bronislaw.
XAVI SALVADÓ	Soldat nazi, Mariner, Policia franquista.
SANTI CANER	Daniel, Odisseas.
JOAN AGULLÓ	Convidat d'ulls compassius, Cap d'estació.
JOSEP MARIA OLLER	Freund, Vahé.
LLUÍS FONALLERAS	Aram, Presoner jueu.
RAMON BOQUERA	Rascher.
FÈLIX BOQUERA	Metge convidat.
ENRIC COLL	Saukel, Policia franquista.

EQUIP TÈCNIC

SELECCIÓ DE TEXTOS

DIRECCIÓ

ADJUNTS A DIRECCIÓ
i COORDINACIÓ GENERAL

DISSENY D'ESCENOGRAFIA

VESTUARI i IMATGE D'ACTORS

DISSENY DE SO i D'IMATGE

IL·LUMINACIÓ

TÈCNIC DE SO

TÈCNIC DE PROJECCIÓ

MAQUILLATGE

PERRUQUERIA

UTILLATGE D'ESCENA
i TRAMOIA

DISSENY GRÀFIC

COMUNICACIÓ

ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC
i DOCUMENTACIÓ

ASSESSORAMENT MUSICAL

CONSTRUCCIÓ DECORATS

Agraïm la seva col·laboració a:

Mariona Geli
Rosa Geli
Cristina Cervià
Mariàngela Vilallonga
Josep Tero
Maria Ohannesian
Mar Valldoriola/Regió7
Carles Torner
Núria Corredor
Elvira Alemany
Biblioteca Lluís Barceló i Bou
Escola de Música de Palafrugell

Joan Gasull.
Miquel Monzonis.

David Sagrera, Jordi Massoni.

David Sagrera.

Elena Buxeda.

Jordi Massoni.

David Sagrera, David Vilà.

Alfons Bartolomé.

Jaume Duch.

Nuri Domènech, Aurora Hernández.

Sandra Pérez.

Fèlix Boquera, Ramon Boquera.

Jordi Massoni

Àngels Dalmau

Joan Gasull.

Jordi Carreras, Jordi Garcia

Serralleria Caner, Fusteria Josep Ll. Ribas.

FITXA TÈCNICA

Durada de la representació: 1h 50' (sense interrupció)

Espai escènic:

Dimensions mínimes:

Caixa escenari: 8m. amplada, 7m. fondària, 5m. Alçada

Prosceni: fondària 1.5m.

Tramoia:

Dues barres en la boca de la caixa escènica. Separades uns 10cm.

Ciclorama en el fons de l'escenari. Distància a boca 6,20m. (mínim)

Cametes que permetin com a mínim cinc carrers. Bambolines.

Accés i muntatge:

Temps estimat de muntatge: 10 hores incloent, descàrrega, penjar focus, filtrat, enfocament i programació de memòries de llums.

Temps estimat de desmuntatge: 2 hores incloent càrrega.

Accés i aparcament de dues furgonetes mitjanes.

Fitxa Tècnica d'il·luminació i projecció.

1. Taula de llums

Capacitat mínima per a 48 canals amb dímers. (2.000w/canal)

60 seqüències en memòria

2. Suport dels focus.

Quatre barres a l'escenari situades aproximadament a les següents profunditats respecte de la boca de la caixa escènica: (alçada mínima 5m.)

barra	Profunditat respecte boca
1	0,90m.
2	2,70m.
3	3,60m.
4	5,40m. (Per davant del ciclorama).

Il·luminació frontal des de pont

Il·luminació lateral interior escenari amb torres de carrer

Il·luminació frontal lateral

Una línia a dimer en el prosceni.

3. Tipus i quantitat de focus

tipus de focus	quantitat	potència total
PC de 1Kw	25	25.000W
PC de 2Kw	2	4.000W (substituïbles per 2 PC 1Kw)
Retalls 750W	8	6.000W
PAR	10	10.000W
Pantalles as.1Kw	6	6.000W
	TOTAL	51.000W

4. Projecció d'imatges

Dos canons de projecció: un enfocat a la boca i l'altre al ciclorama del fons

Fitxa Tècnica de So

1. Reproductors:

Reproductor de CD o Reproductor de MD

2. Fonts Sonores:

PA

2 Monitors al fons de l'escenari

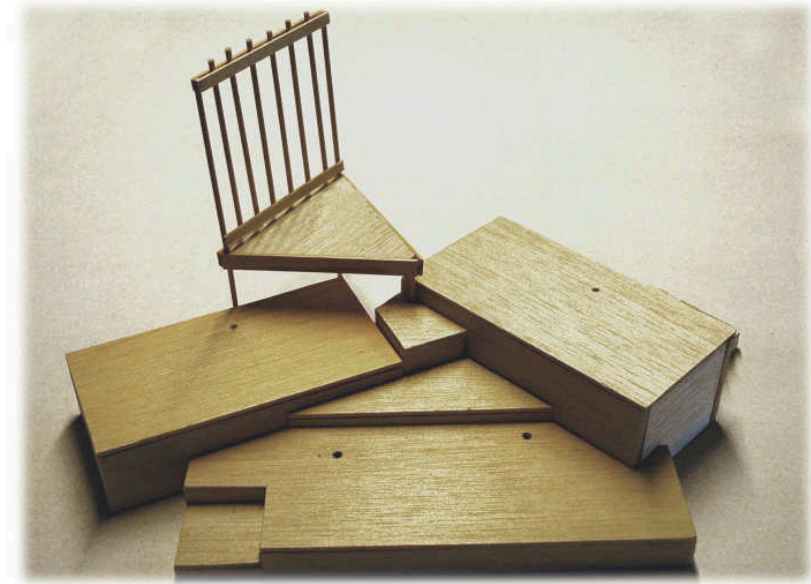
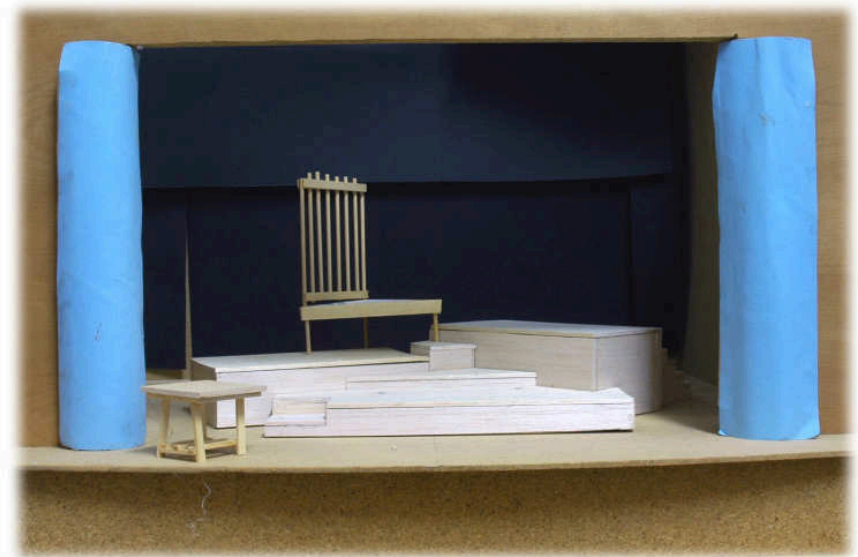
3. Taula de So:

Taula analògica/digital amb sortida Estèreo i canal lliure per a micròfon sense fil.

Persones de contacte:

David Sagrera t. 639406196 davidsagrera@telefonica.net

Jordi Massoni t. 660949756 jordimassoni@telefonica.net

Maqueta de l'escenografia (disseny David Sagrera)

La Gespa, quaranta anys fent teatre

La Gespa té els seus orígens en les representacions de *Els Pastorets* que un grup de joves palamosins van iniciar pels volts de 1965. L'any 1969, van representar *El més petit de tots*, de Samuel Beckett, sota el nom d'Agrupació Teatral del Cine Club Palamós i el 1970 van adoptar el nom Grup Escènic Palamosí, Gespa.

Creixement i consolidació

Els primers anys són d'aprenentatge i es representen obres d'entreteniment. Les primeres (1970), *Pi, noguera i castanyer*, d'Àngel Millà-Lluís Casañas, i *El triomf de la carn/Gente bien*, de Santiago Rusiñol. El 1971, però, ja es representa *La sala d'estar*, de Graham Green, que marca la voluntat d'evolucionar cap a un teatre de més alt nivell literari i amb major contingut social. En els anys següents alternen les obres d'entreteniment del tipus *La família Renui* estiueteja, de Santiago Vendrell, o *Jo seré el seu gendre*, de Jaume Vilanova, amb d'altres més ambiciosos com *Figures de vidre* de Tennessee Williams.

La representació d'*Aigües encantades*, de Puig i Ferrater, el 1974, marca l'inici d'una etapa de teatre molt compromès amb la realitat política del moment i se seleccionen obres amb voluntat d'impulsar el públic a prendre partit a favor del canvi polític i el retorn de la democràcia. Es representen, entre d'altres, *Fins al darrer mot*, d'Alexandre Ballester, o *Cel·la 44*, de Feliu Formosa.

Consolidada la democràcia, La Gespa incorpora en la seva selecció obres que pretenen abastar un públic més ampli. Es representen obres com *La ciutat de Mahagonny*, de Bertold Brecht, o *Tartan del micós*, de Terenci Moix.

Cap a la meitat de la dècada dels vuitanta, la seva activitat comença a ser interferida per la inseguretat de l'edifici de La Cultura, espai habitual de les representacions. El tancament d'aquests locals per obres va posar fi a un cicle llarg i brillant de representacions i d'acció en pro del teatre com l'organització de la Mostra de Teatre Infantil i Juvenil. La darrera obra representada fou *Un dels últims vespres de Carnaval*, de Carlo Goldoni, l'any 1987, que, com a culminació de la trajectòria, es va representar al Teatre Municipal de Girona.

Des que es va iniciar la Mostra de Teatre Amateur de les Comarques Gironines de Sarrià, La Gespa hi va portar sempre les seves obres i hi va poder mesurar el seu nivell en comparació amb els millors grups de Girona, d'Olot o el TEI de Sant Marçal.

Amb aquest grup, dirigit per Pep Cruz, va mantenir sempre una molt bona relació i van competir a l'hora de presentar el millor teatre d'avantguarda del moment. Durant bastants anys la preestrena de les obres del TEI es va fer a Palamós. Quan la Mostra de Sarrià es va transformar en la Campanya de Teatre Amateur, l'any 1979, assumida per la Diputació de Girona, La Gespa va entrar a la roda de representacions.

Una nova etapa

L'any 2000, amb el teatre municipal renovat, La Gespa tornar a pujar a l'escenari per representar *Els pastorets. Una història diferent*, un repàs històric de les obres representades en l'etapa anterior, i un record nostàlgic d'aquell grup de joves que s'havia iniciat en el teatre amb *Els Pastorets*.

A partir d'aquí comença una nova etapa que es caracteritza per la incorporació de nous actors i col·laboradors fins a formar un col·lectiu d'un centenar de persones que, en aquests moments, és capaç de tenir tres obres simultànies en procés.

En els darrers vuit anys s'han portat a l'escenari deu obres, la meitat de les quals són produccions totals de Gespa, ja que els textos i les músiques també han estat elaborats en el si de l'Agrupació. Aquestes obres, sorgides de la imaginació de Telma Romaní, han tingut la característica d'implicar molts actors i han tingut un impacte extraordinari en el públic local.

La disponibilitat d'actors ha fet que, simultàniament, es preparassin obres d'autor reconegut, que han permès actuar més enllà de l'àmbit local. Parlem de *Torna-la a tocar*, *Sam*, de Woody Allen, o de *La casa de les Xives*, de Jaume Salom. La producció de més èxit ha estat *Entre dones*, de Santiago Moncada, que ha superat la vintena de representacions a diverses localitats gironines i va participar al Fitag 2007, amb una actuació al Teatre Municipal de Girona. Al 14è concurs de Teatre Amateur Rafael Anglada de Santa Coloma de Farners (2008) va obtenir diversos premis: a la millor actriu principal (Nuri Domènech); a la millor obra; a la millor interpretació de grup; i el premi popular per votació del públic. I les següents nominacions: a la millor escenografia, al millor vestuari, maquillatge i perruqueria, a la millor llum i so, a la millor direcció, a la millor actriu de repartiment (Nuri Pérez) i dues nominacions més a la millor actriu principal (Dolors Badosa i Isabel Llambrich).

CRONOLOGIA D'OBRES DE LA GESPA

- 1965: *Els pastorets*, de Josep Ma. Folch i Torras.
(Ramon Serra, Ramon Sarquella i MN. Xavier Ferrer munten l'embrió del que serà la Gespa)
- 1969: *El més petit de tots*, de Samuel Beckett.
(Sota el nom d'Agrupació teatral del Cine Club Palamós).
- 1970: *Pi, noguera i castanyer*, d'Àngel Millà-Lluís Casañas.
El triomf de la carn / Gente bien, de Santiago Rusiñol.
- 1971: *Ella és... ella*, de Jaume Vilanova.
La sala d'estar, de Graham Green.
- 1972: *La família Renu estiuja*, de Santiago Vendrell.
Llama un inspector, de J.B. Priestley.
Jo seré el seu gendre, de Jaume Vilanova.
- 1973: *Dos embolics i una recomanació*, d'Assumpta González.
Figuretes de vidre, de Tennessee Williams.
- 1974: *Quan no sigui amb tu*, de Ventura Porta.
Aigües encantades, de Joan Puig i Ferrater.
- 1975: *Fins al darrer mot*, de Alexandre Ballester.
Dins un gruix de vellut, de Alexandre Ballester.
- 1976: *Calpúrnia*, de Manuel de Pedrolo.
- 1977: *Cel·la 44*, de Feliu Formosa.
- 1978: *L'encens i la carn*, de Feliu Formosa.
- 1979: *Frank Vè*, de Fredrich Durrematt.
- 1980: *Els almogàvers*, de Esteve Albert.
- 1981: *La ciutat de Mahagonny*, de Bertolt Brecht.
- 1983: *Tartan dels micos*, de Terenci Moix.
- 1984: *La nau*, de Benet i Jornet.
- 1985: *Fe de rates*, de Serra i Fontelles.
- 1986: *L'encens i la carn*, de Feliu Formosa.
- 1987: *Un dels últims vespres de Carnaval*, de Carlo Goldoni.
- 2001: *Pastorets, una història diferent*, de Telma Romaní.
- 2002: *Moll, molt moll*, de Telma Romaní.
- 2003: *Torna-la a tocar, Sam*, de Woody Allen.
De pel·lícula, de Telma Romaní.
- 2004: *Aquells ulls blaus*, de Feliu Antúnez.
- 2005: *La traMviata*, de Telma Romaní.
- 2006: *La casa de les Xives*, de Jaume Salom.
- 2007: *Entre dones*, de Santiago Moncada.
Sabó, de Telma Romaní.
- 2008: *El casament dels petits burgesos*, de Bertolt Brecht.
- 2009: *L'aquari*, de Telma Romaní
- En preparació: *Els llavis closos*, sobre textos de Maria Àngels Anglada,
de Joan Gasull. (estrena: maig 2009)

ELS LLAVIS CLOSOS

